

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku [...] Spółdzielni [...] w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.
z udziałem zainteresowanych: S.H., W.K., I.R., M.R., W.R. i W.S. o podstawę
wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 września 2017 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 9 listopada 2016 r. określił wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie zainteresowanych S.H., W.K., I.R., M.R. i W.S. na kwoty po 380 zł, a w sprawie zainteresowanego W.R. na kwotę 360 zł, dlatego odrzucił skargę kasacyjną [...] Spółdzielni [...] w W. (dalej płatnik składek) od wyroku tego Sądu z dnia 23 marca 2016 r. w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, umorzył postępowanie z wniosku płatnika składek o wstrzymanie wykonalności zaskarżonego wyroku oraz umorzył postępowanie z wniosku płatnika składek o zwolnienie od kosztów sądowych postępowania

kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej płatnik składek określił łączną wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 26.152 zł, utrzymując, że przedmiotem zaskarżonych decyzji było ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla sześciu zainteresowanych. Natomiast Sąd drugiej instancji uznał, że połączenie odwołań od kilku decyzji organu rentowego w jedną sprawę miało charakter czysto formalny, przez co przedmiotowe sprawy nie zatraciły samodzielnego charakteru spraw sądowych. W konsekwencji samodzielnego charakteru każdej ze spraw należało przyjąć, że prawidłowe ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia powinno opierać się na indywidualnym wskazaniu tego elementu konstrukcyjnego skargi kasacyjnej w odniesieniu do każdej z odrębnie określonych spraw. Sąd Okręgowy ustalił, że wysokość podwyższenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wynosi 380 zł w wypadku S.H., W.K., I.R., M.R., W.S. oraz 360 zł w przypadku W.R.. Kwoty te nie zostały zakwestionowane w toku instancji, wobec czego są wiążące dla Sądu odwoławczego ustalającego wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia, która została oznaczona nieprawidłowo. Wymagało to sprawdzenia wartości przedmiotu sporu podanej przez płatnika przez Sąd Apelacyjny i odrzucenia skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej. W konsekwencji rozpoznanie wniosku strony odwołującej o zwolnienie od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego oraz o wstrzymanie wykonalności wyroku stało się zbędne.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł płatnik składek, skarżąc je w zakresie punktów drugiego, trzeciego oraz czwartego i zarzucając naruszenie: 1/ art. 25 § 1 w związku z art. 368 § 2 k.p.c. przez nieprawidłowe zastosowanie i ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia osobno dla każdego z zainteresowanych. Tymczasem wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia powinna zostać zsumowana; 2/ art. 398⁶ § 2 k.p.c. „przez zastosowanie i odrzucenie skargi kasacyjnej oraz umorzenie postępowanie z wniosku o wstrzymanie wykonalności zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, błędnie uznając, że w sprawie skarga kasacyjna nie przysługuje, podczas gdy Sąd II instancji powinien nadać skardze dalszy bieg oraz rozpoznać złożone wnioski”.

Płatnik wniósł o zmianę postanowienia Sądu Apelacyjnego zawartego w

punkcie pierwszym, na które nie przysługuje zażalenie, przez ustalenie wartości „przedmiotu sporu” na 26.152 złotych oraz w konsekwencji - o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zawierało usprawiedliwionych podstaw, przeto okazało się bezzasadne. Przedmiotem sporu był charakter prawny i wysokość bonów towarowych przyznanych zainteresowanym, które organ ubezpieczeń społecznych włączył do podstawy wymiaru składek na ich indywidualne ubezpieczenia społeczne i zdrowotne. Kontrowersje dotyczące sposobu określenia wartości przedmiotów kasacyjnego zaskarżenia Sąd Najwyższy rozstrzygnął i przekonująco wyjaśnił w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 168), przyjmując, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek podstawę wymiaru składek wartość przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398 4 § 3 k.p.c.). Skoro według miarodajnych weryfikacji Sądu drugiej instancji, indywidualne wartości przedmiotów kasacyjnego zaskarżenia wyznaczały niewielkie wartości bonów towarowych przyznanych zainteresowanym w jednym miesiącu w kwotach po 380 lub 360 zł, przeto indywidualne wartości przedmiotów kasacyjnego zaskarżenia ewidentnie nie sięgały kodeksowo określonej i wymaganej kwoty dziesięciu tysięcy złotych, koniecznej do przyjęcia skarg kasacyjnych do merytorycznego rozpoznania (art. 398² § 1 zdanie drugie k.p.c.), co w zupełności uzasadniało wydanie kontestowanego postanowienia (art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.